

Horváth Ödön

Mélyben, titokban

Örök igéink a mélyben születnek.
Mély titokban, és hozzánk illenek,
mint faragott bölcsőjéhez a gyermek,
mint vitrinben a drága műredek.

Olyankor a Hang hullámzik át bennünk,
és hitünk felmagasodik az égig,
úgy, ahogyan jó álmunkban történik,
amikor csak a csöndre kell figyelniünk.

Újra meglátjuk bölcselő magunkat:
sebek nélkül, makulátlanul, pőrén,
és tartalommal telik meg a semmi.

A külső világ nem tud beszennyezni.
Számunkra többé nem szükséges törvény;
érzékeink végleg kifinomulnak.

Fénytelenség

Alig látsz, ó, alig látsz. Elviselni
a csöndet nagyon fáj. A végtelenben
hullámok sírnak rajtad át – nincs vége
a sok összetorlódó indulatnak.

Egyszerre szeretsz s gyűlölsz, de tudom rég:
az emlékektől meg nem szabadulhatsz.
Előtörnek, és sodrásuk leginkább
kifáradt szívedet görgetik egyre.

Hiába tennéd, amit nem szabad. Jó
tanácsok nincsenek, hogy újra élhess
valami elkallódott történetben.

Ez a világ, ahogy van az egyetlen
valóság, ezt valahogy meg kell szokni –
hiába minden tagadás és kétség.

Jeltelenül

A halál komor emlékműveit
egymásra dobált testünkből emelték.
Eredmény nélküli küzdelmeink
így értek véget az ismeretlenség

útvesztőjében. Senki sem emlékszik
rémes kínjainkra; ordításunkat
felzabálta a csönd. Hét nemzedékig
szentségtelenítették meg porunkat.

Itt lakunk jeltelenül az örök mély
föld gyomrában. Ide ítélte a törvény.
Húsunk az idő vasfoga megette.

Nyomainkra többé rá nem találunk;
fölénk egyedül csatangoló árnyak
kihunytt visszfényei telepszenek le.

Az Úr előtt

Mély gongok hangjai visszhangzanak
fülemben; lótuszülésben merengek.
A gyertyák körben rám bólintanak;
bátorítanak, szinte mondják: „tedd meg!”

S gondolataim térdre omlanak
előtted, Uram, aki minden percem
számom tartod. Várom irgalmadat.
Fösvény voltam, mohó és szemérmetlen.

Értékeimből semmi se maradt.
Rossz emlékeim mind mélyebben fájnak,
jaj, tovatűnt a boldog pillanat,

amikor nem féltem az éjszakáktól,
amikor volt értelme a csodáknak,
s a tisztaság nem volt csalóka álom.

A varjak

Az őszi elindult. Az úton nyomában
vörös levelek szaladnak utána.
Egyre több moha telepszik a fákra.
Sír az ég. Egyre több kopaszabb ág van.

Halott gazok múmiái zörögnek.
A szél sikoltozik. Fekete varjak
károgva repülnek. Ma többen vannak,
mint tegnap. Furcsa szaga van a völgynek.

Kiért mennek? A borzalom nagy árnya
hullt szét bennük darabokra, s kap szárnyra.
Ó, vészjósló madarak! A halálra

vágyó lélek csöndjét viszik magukban.
Valahol, ahol már senki se látja,
elbújnak az ismeretlen odúkbán.

Jahoda Sándor elsüllyedt

elsüllyedt a Nap
ablakom fekete
üveg elhúztam
a hatalmas függönyt
becsillagozódott az ég
ujjam hegyén reflektor
a hold és nem
engedem el virraszt
a kezem

hideg felkiáltójelek

hideg felkiáltójelek
a tagjaimban
már lázasabb
sietséggel
vakargatom
a bőrömet
az ősz
berendezkedett
a nyár
hűlt helyén
züllenek a parkok
a fák
sztriptúztáncosnők
egy intés
és vetkőznek
elfordítom a fejem
ez egy
szabad ország

a csöpögő csap

terrorizált a csöpögő
csap menekülőre kellett
fognom az utcán
tekintetek
keresztüzében baktattam és
én sem tudom hány
halált láttam az
arcokon a sarkokról
jégtáblák szakadtak
le ennyi gyűlölettől
megnő a tengerek
vízszintje térdig jártam
már epében és vérben